कस्तारस्वरेण प्रोवाच। भो अब्रह्मण्यमब्रह्मण्यं वर्तते। मम शिशु
रनेन चौरेणापहृतः। अथ धर्माधिकारिणस्तं लक्ष्मणमूचुः। भो
समर्प्यतां श्रेष्ठिसुतः। स आह। किं करोमि। पश्यतो मे नदीतटा
च्छ्येनेनापहृतः। तच्छ्रुत्वा ते प्रोचुः। भो न सत्यमभिहितं भवता।
किं श्येनः पञ्चदशवार्षिकं पुत्रं हर्तुं समर्थः स्यात्। लक्ष्मणो विह ५
स्याह। भो भो श्रूयतां मद्वचनं।

तुलां लोहसहस्रस्य खादन्ति यत्र मूषकाः।
गजं तत्र हरेच्छ्येनो बालके को ऽत्र विस्मयः ॥४६४॥

ते प्रोचुः। कथमेतत्। लक्ष्मणो ऽपि सर्वतुलावृत्तान्तमकथयत्। तच्छ्रु
त्वा ते विहस्य नान्दुकस्य चरितं लक्ष्मणस्य च। द्वावपि तौ परस्परं १०
सम्बोध्य तुलाशिशुप्रदानेन सन्तोषितौ। अतो ऽहं ब्रवीमि।

तुलां लोहसहस्रस्य खादन्ति यत्र मूषकाः।
गजं तत्र हरेच्छ्येनो बालके को ऽत्र विस्मयः ॥४६५॥

करटकः पुनरब्रवीत्। तन्मूर्ख पिङ्गलकवृत्तं सञ्जीवकप्रसादमसहमानेन
त्वयैतत् कृतं। अहो साध्विदमुच्यते। १५

प्रायेणात्र कुलान्वितानकुलजाः स्त्रीवल्लभं दुर्भगाः।
दातारं कृपणा ऋजूननृजवो वित्ते स्थितं निर्धनाः।
वैरूप्योपहताश्च कान्तवपुषं धर्माश्रयं पापिनः।
नानशास्त्रविचक्षणं च पुरुषं निन्दन्ति मूर्खाः सदा ॥४६६॥

तथा च। मूर्खाणां पण्डिता द्वेष्या निर्धनानां महाधनाः। २०
व्रतिनः पापशीलानामसतीनां कुलस्त्रियः ॥४६७॥

अथैवं वदतोस्तयोः सञ्जीवकः क्षणमेकं पिङ्गलकेन सह युद्धं कृत्वा
तस्य खरनखरप्रहारतो गतायुर्वसुन्धरापृष्ठे पतितः। अथ तं गतायुष
मवलोक्य पिङ्गलकस्तद्गुणस्मरणादार्द्रहृदयः सन् प्रोवाच। भो मया
पापेन सञ्जीवकं व्यापादयता न युक्तं कृतं। यतो विश्वासघातादन्य २५